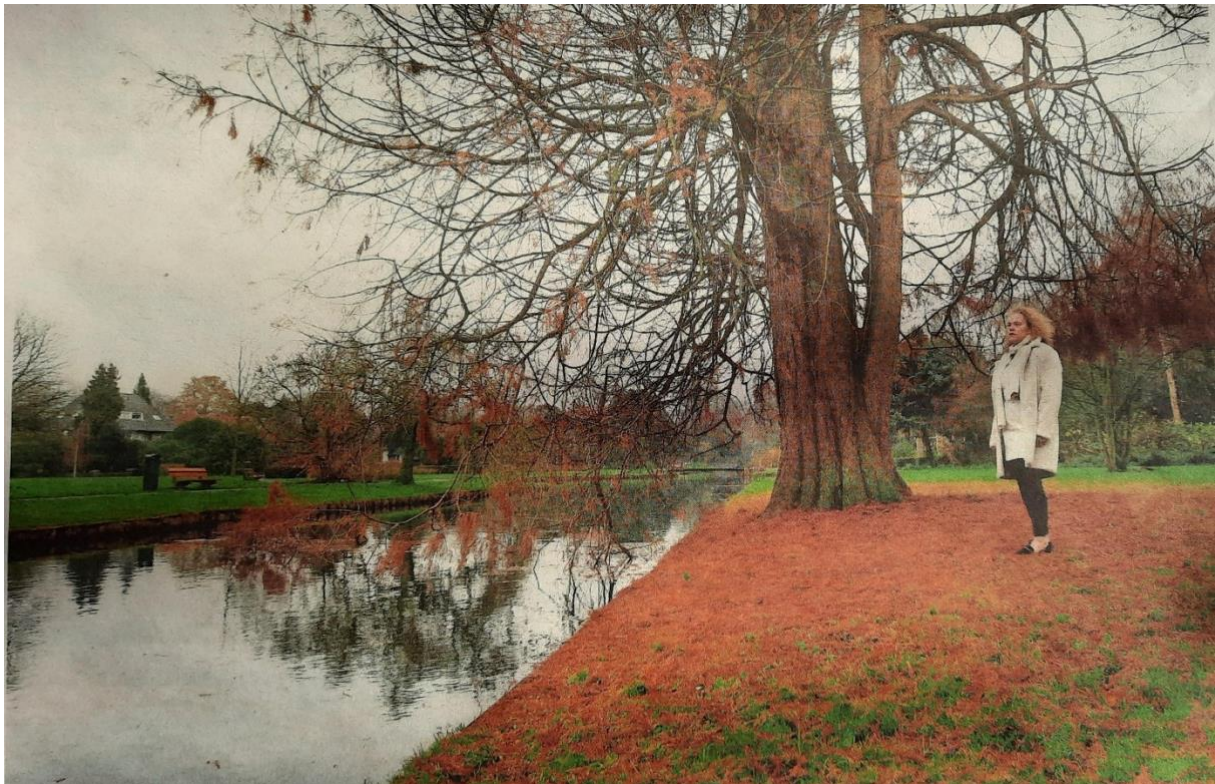

Een verhaal dat verteld moet worden

Brigitta Boonacker in het Bilderdijkpark in Bussum.

FOTO STUDIO KASTERMANS/DANIËLLE VAN COEVORDEN

ORANGE THE WORLD Brigitta Boonacker zet haar ervaring met huiselijk geweld op Facebook

Alsof ze het erom heeft gedaan: gestoken in een oranje trui, de nagels oranje gelakt. Brigitta Boonacker lacht. „Ik vind oranje een mooie kleur, een kleur die goeie dingen oproept.” Ze tikt op de oranjekleurige map van Eurofa Telecom die naast haar op tafel ligt. „Oranje is ook een fijne kleur voor sustainable marketingproducten, die spullen kun je weer hergebruiken tijdens een WK of Koninginnedag.”

■ Simone Stevens

BUSSUMHet is een luchtig begin van een gesprek over een zwaar onderwerp: (huiselijk) geweld tegen vrouwen. Boonacker plaatste vorige week een persoonlijke, indringende boodschap op Facebook waarin ze vertelt over haar eigen, heftige ervaringen met geweld binnen de relationele sfeer. De Bussumse komt sterk en krachtig over en richt zich tot vrouwen die mogelijk nu in eenzelfde situatie zitten.

„Ik had al een week lopen broeden, ga ik het doen of niet. En ik dacht: waarom ook niet? Waarom ik het heb gedaan? Omdat ik denk dat het goed is, dit moet gezegd worden. Veel mensen realiseren zich niet dat huiselijk geweld zo dichtbij hen is. Dit filmpje geeft het een gezicht. Als ik er maar één andere vrouw - of misschien wel een man - mee zou helpen, nou graag! Want ik weet uit eigen ervaring hoe bizar moeilijk die stap is om te zetten.”

Een dappere actie van de 55-jarige Boonacker, temeer omdat ze het boegbeeld is van de Ondernemers Vereniging Gooise Meren (OVGM). Ze is in het dorp niet bepaald anoniem. „Ja, naïef misschien, maar dat heb ik me helemaal niet gerealiseerd. Ik denk dat veel mensen niet van mij verwachten dat het is gebeurd. Ik zelf heb in elk geval nooit verwacht dat ik in zo'n situatie zou belanden. 'Dat mij dit nou overkomt.' Ik denk dat elke vrouw dat denkt. Ik voldoe niet aan het stereotype beeld van slachtoffer, als zo'n beeld al bestaat.”

Geheugen kwijt

Brigitta Boonacker werd tijdens haar huwelijk en ook nog na de echtscheiding van haar man jarenlang geestelijk en lichamelijk mishandeld. Het gezin met een dochter van 12 en een zoon van 14 woonde in Muiderberg. Zonder al te veel op details in te gaan, zegt ze: „Ik ben ook een heel stuk geheugen kwijt, ik weet zelf het hele verhaal niet.” Wat ze wel weet is: „Het heeft mijn hele leven op zijn kop gezet, ook voor de twee kinderen die er waren.”

Het behoeft geen betoog dat ook zij destijds ernstige psychische schade hebben opgelopen door de situatie thuis en dat zij daar nu als jong volwassenen nog steeds mee moeten zien te dealen. Boonacker, terugblikkend: „Mishandeling staat nooit op zichzelf, die agressie is er niet ineens. Zoiets groeit en ontstaat buitengewoon langzaam. En samen - want ja, ik was zelf ook onderdeel - samen verleg je dan de grenzen. Dan blijkt het niet iemand met temperament te zijn, maar iemand met een heel groot probleem, iemand die echt ziek is. Het begint met iets heel kleins, waarna hij schijnbaar oprecht zegt dat het hem spijt. Na anderhalf jaar gebeurt het weer. En dan is het steeds korter op elkaar, maar ook steeds heftiger. In dat proces verleg je samen steeds en beetje meer de grenzen. Ook omdat er kinderen bij betrokken zijn. En die excuses, die aanvaardde ik steeds.”

Je houdt jezelf een tijdlang voor de gek, vertelt Boonacker, met 'misschien kan ik hem helpen', 'misschien gaat het over, hij is tenslotte in therapie'. „Ik kwam er veel te laat achter dat ik grenzen had moeten trekken toen mijn leven in gevaar was, daar had ik eerder achter moeten komen. Het overkomt je. Later denk je: wat maakt het dat dit mij is overkomen? Hoe dienstbaar was ik? Was ik een pleaser? Anders was het mij misschien niet overkomen. Maar je hebt zelf geen schuld, dit had hij nooit mogen doen. Nooit.”

Buitenstaanders kunnen er zich geen voorstelling van maken, zegt ze. „Die zeggen: nou ja, dan ga je toch weg. Totdat je een dreun op je achterhoofd krijgt die zo hard is dat je kiezen aan een kant afbreken.”

Monique

In het filmpje op Facebook vertelt ze dat haar toenmalige leidinggevende Monique haar apart nam toen ze met blauwe plekken op haar werk was verschenen. Boonacker, met een flauw lachje: „Ik dacht dat ik die goed had gecamoufléerd met make up.” Monique liet haar onomwonden weten dat als ze nog een keer zo op haar werk zou verschijnen zij aangifte namens haar zou doen. „Dat was de spiegel voor mij waarin ik zag dat de situatie grensoverschrijdend was. Het is nog steeds de beste opmerking die tegen mij is gemaakt.”

Niet afgesloten

Boonacker gunt elke vrouw die slachtoffer is van geweld 'een Monique', dat is ook de belangrijkste reden dat ze met haar persoonlijke verhaal zo naar buiten treedt. „Maar ik heb ook heel veel gehad aan mijn advocaat, de recherche, en aan mijn huisarts, die mij naar de juiste mensen doorverwees. Het is nu vijftien jaar geleden en ben er nog niet klaar mee, het is niet afgesloten. Je bent slachtoffer, maar kunt niet accepteren dat je dat bent. Daar zit mijn worsteling ook op dit moment. Ik lees daar ook veel over.”

Ze pakt De Keuze van Edith Eva Eger dat ze momenteel aan het lezen is, een boek over een vrouw die de Holocaust overleefde. „Als die mensen het kunnen, dan moeten wij het ook kunnen, uit de as herrijzen.”

Orange the World

Orange the World is een internationale campagne tegen geweld tegen vrouwen. De wereldwijde manifestatie begon op 25 november (de internationale dag tegen geweld tegen vrouwen) en eindigt op 10 december (internationale mensenrechtendag). Onder de noemer Orange the World wordt in meer dan negentig landen wereldwijd zestien dagen lang actie gevoerd tegen geweld tegen vrouwen.

Dat mij dit nou overkomt.' Ik denk dat elke vrouw dat denkt